

Éjféli vonaton.

Barna égre lángok pírja szökken :
 Most kinyílt a katlan ajtója.
 S míg a mozdony sínről-sínre zökken,
 Izzadt arccal, nekigyürközötten
 Kormos legény a szenet szórja,

Millió kis szikra száll az éjbe,
 Hogy parázsban kotor a lapát.
 Káprázat! — De ijedt döbbenésbe
 Húll az ember, ha egy szikrát nézve
 Felismeri abban önmagát . . .

Szikra-sors! — Az alkotás tüzéből
 Széibe szór egy játszi akarat . . .!
 S hogy a térben szállunk más kegyéből:
 Szárnyainkról s csillagmesszeségről
 Álmodunk, míg nem érünk sarat . . .

Miért lettünk? — Éjfél rá a válasz
 S azon át egy szikra sem hatol;
 Amíg élünk ez a kérdés fáraszt
 S a nélkül, hogy értenénk a választ,
 Kiegészve lehúllunk — valahol . . .

De a Világ, az Úr mozdony-gépje,
 Tovább rohan: pályája örök;
 Amióta befutott a Térbe,
 Mindig újabb szikrát szór az éjbe
 S a végtelenbe — tovadübörög . . .

ÉLTETŐ LAJOS.